sig i længere Tid i Algier, for ogsaa der at samle Materiale til sine Arbeider. Den behagelige franske Omgang, og den Venlighed, han havde nydt hos de franske Familier i Algier, opmuntrede ham til, efter et kortere Ophold i Wien, at opslaae sin Bolig i Paris, hvor hans Værker nyde almindelig og fortjent Anerkjendelse af alle franske Konstnere. En hel Række Mesterværker udgik der fra hans Atelier, saaledes »Fegtningen ved Waghäusel«, et »Angreb af preussiske Husarer paa en badensisk Insurgentcarré«, »Slaget ved Komorn«, »Fremskudte arabiske Poster«, »Wlachisk Extrapost i Snestorm« og mange andre, foruden det her gjengivne Maleri, der netop skriver sig fra denne Periode.

Literatur.

— Iwan Turgénjew: »Nye Billeder fra Rusland«; paa Dansk ved Vilhelm Møller. De tre Smaafortællinger, som Oversætteren her har samlet, ere særdeles vellykkede. Det er ikke lystige eller lystelige Billeder, men de ere behandlede med saa megen Konst og med en saa ægte Poesi, at man føler en levende, sympathetisk Deltagelse for de Mennesker og Forhold, som skildres, hvor lidet glædelige de end ere i sig selv. Grundaccorden i dem alle tre er nemlig en vemodig eller tungsindig men tillige dyb og ædel Klage over det tunge Tryk, hvorunder Russeren i forskjellige Retninger lever, og som naturligt afføder mange, høist særegne Livsformer. Maaskee man tør troe, at Digterens lyriske Pathos, som ikke er mindre kraftig, fordi den i Regelen er stærkt tilbagetrængt, kan have drevet ham til at male med vel mørke Farver, men under alle Omstændigheder er det væsentligt Paalidelige og det saavel i individuel som i national Henseende Charakteristiske sikkerlig dog ikke blot fastholdt, men endogsaa truffet med udmærket fin Sands, og dette gjelder ikke mindre om saa eiendommelige Figurer som de, der fremtræde i »Punin og Baburin«, et Mesterstykke af psychologisk Pennetegning, end om den uforlignelige Naturskildring i »En Udflugt til Skovregionen«. (L. A. Jørgensens Forlag.)

— »Løven«, Fortælling fra en Finmarksfjord af Konrad Dahl. Det er, saa vidt vi vide, første Gang at denne Forfatter fremtræder, men hans Debut er ret lovende. Rigtignok skæmmes Fortællingen i en betænkelig Grad af noget Opskruet, som maaskee dog mest hidrører fra Ubehjelpsomhed i Udtrykket, men Bogens Pletter i saa Henseende blive heldigviis færre, jo længere man skrider frem, og uagtet Løven langtfra er en betydelig Historie, er den dog i sin Helhed tiltalende. En engelt Figur — Lensmanden — er baade charakteristisk og morsomt skildret. (Alb. Cammermeyers Forlag i Christiania.)

— »Horace«, af Forfatteren til »Mod Himlen«, er en Novelle, enten af original norsk eller maaskee nordamerikansk Oprindelse. Den er i overveiende Grad religieus af Indhold, og den Religiøsitet, om hvilken der her er Tale, kan vistnok kaldes ægte christelig, om den end lægger mere Vægt paa den Naade, der skal gives dem, som troe og bede og handle vel, end paa den Forsoning, som er lovet de i Kirkens Samfund Indlemmede. Fortællingens æsthetiske Klædebon gjør ikke Krav paa at være egentlig Poesi, men er iøvrigt saa nogenlunde livligt og stemningsfuldt behandlet, at »Horace« maa antages at kunne underholde paa en sympathetisk Maade, naar Læseren staaer Forfatterens Livsanskuelse nær. (Alb. Cammermeyers Forlag i Christiania.)

Mosaik.

— Don Francisco d'Assis, som ligger i Proces med sin Ægtehalvdel, Dronning Isabella, har henvendt sig til Seine-Civiltribunalet for at faae udfærdiget en Ordre til Dronningen om. at overdrage en Trediemand en tilstrækkelig Sum til at betale Don Francisco og Børnene deres Aarpenge. Efter hans Paastand øder hun sin Formue paa Fornøielser og politiske Intriger i den Grad, at hun, der ved sin Ankomst til Paris havde en Million i aarlig Indtægt, nu kun har Halvdelen og, hvis hun faaer Lov at raade, om faa Aar vil være aldeles pengeløs.

— »Jeg troer ikke paa Spiritualisme,« sagde en Mand forleden. »Min Mening er den, at naar En kommer i Helvede, saa holde de nok paa ham der, og naar En kommer i Himmelen, har han ikke Lyst til at vende tilbage til Jorden.«

Ridderens Hustru.

Af

Adolph Hertz.

I. Middag.

Hvor Taarnborgen stod ved Soer
I Skovsøens Eng,
Om Gavlfløiet Vinden foer
Og Rosernes Hegn.
Formørket var Sol og Dag
Af lynsvangre Skyer,
Og Byger med Tordenbrag
Gik over Land og Byer.

I Ly for Orkan og Vind
Og Middagens Brand
Sad ensom med Haand ved Kind
En skægget Riddersmand.
Hans Pande furet var og bleg,
Hans Øie var mat,
Og rædsomme Tanker steg
Af Hjertedybets Nat.

Fra Løibænken op han sprang:
»Alt Haab er forbi!
Borgmuren er mig for trang —
Ud — ud i det Fri!
Orkan og Uveir er min Ven,
Det passer mig bedst.« —
Han kaldte paa sin raske Svend:
»Læg Sadlen paa min Hest!«

En Væbner i Livets Vaar
I Høieloft stod;
Som Guldregnen var hans Haar,
Hans Kind som Mælk og Blod.
Til Herren han hastig gik
Ad Slyngtrappen rund,
Og hilste med høflig Skik
Og oplod sin Mund:

»I tog mig til Borgegaard
Fra Klosterets Krog
Og danned min unge Vaar
Og aved mig ved Bog.
Endskjøndt jeg forkynde maa
Saa sælsomt et Held,
Maa stedse jeg tænke paa
Min bindende Gjeld.

Jeg skjenker Jer Druens Blod
I Morgen som i Dag,
Og sadler jer Ganger god
Og gjør Jer til Behag;
Men Væbner jeg er ei meer,
Thi jeg fik Skjoldebrev
Og Løver i Feltet bær,
Saa Dankongen skrev.«

Frem tog han et Document
Med Segl og med Kvast
Og Navnet paa sirlig Prent
Med Sving og med Kast,
Udfolded det kjære Blad
Og gjemte det igjen,
Mens Øinene funkled glad
Mod Ridderen hen.

Herr Stibolt stod mørk og kold:
»Til Sligt har man Raad?
Saa koster nu Herreskjold
Ei længer Vaabendaad?« —
Da knagede Dørens Karm,
En Kvinde skotted ind.
Høit bølgede hendes Barm,
Dybt rødmed hendes Kind.

Paa Tærsklen hun standsed lidt,
En Skrupel hun fik;
Hun tilkasted Knøsen et
Betydningsfuldt Blik.
Med Pegefingrens Elfenben
Paa Læbens Rubin
Hun sneg sig ad tavlet Sten
Paa Silketaaen fin.

Sin Hustru Herr Stibolt saae
Og rynked sit Bryn,
Han agtede neppe paa
Det uvante Syn.
Da tog hun af Kjolens Fold
Et Brev med Silkebaand
Og rakte den Ridder bold
Med skjælvende Haand.

Med Dolken han skar en Rift —
Det var Kong Eriks Segl.
Han stirred paa den kjendte Skrift,
Han troede, han saae feil;
Ret som et Ord han vilde sagt,
Mod hende foer han frem —
Da vendte han sig med Foragt
Og jog fra Hus og Hjem.

Han jog over fede Mark
Og Engbunden blød,
Hvor Fiskene svam i Park
Og Møllevandet flød;
Til Skovdybets Helligdom
Han jog sin Ganger god —
Der lod han sig tumle om
Af sine Sorgers Flod.

Men Borgfruen lytted lidt,
Til Frygten forsvandt
Med Lyden af Stibolts Skridt
Paa Trappestenens Kant,
Da vendte hun sig rask mod
Den ridderlige Pog,
Der knugende Brevet stod
Forknyt i en Krog.

Saa mæled hun: »Unge Mand,
Jeg varer Jer ad,
Hvis Hofgunst og Herrestand
Har gjort Eder glad,
For Alting saa tie med,
Hvorlunde det gik til,
Let ellers min Husfred
I sætter paa Spil.

Af Godhed jeg Drotten bad
For Eder i Dag,
Min Indblanding blive lad
En hemmelig Sag.
Af Venskab jeg stod Jer bi —
Naar selv I kun seer
Beviis paa min Gunst deri,
Jeg fordrer ei mer.«

Da knæled den gode Knøs
For Borgfruen ned
Og stammede sandsesløs
Ved hendes Venlighed:
»Ak, Frue, det Gunstbeviis
Er langtfra jeg værd;
Skal dølge jeg Eders Pris,
Blier Takken mig svær.

Et Ønske jeg nærer ei,
I gjetter det jo strax:
Med Sølvangler meder jeg
Aborrer og Lax,
Min Kappe med Guld besaaet.
Mit Sværd, gjort med Konst,
Mit Bidsel, med Perler snoet,
Jeg skylder Eders Gunst.

Jeg gaaer i Fløil og Silkesko
Hver Dag som til en Fest.
I gav mig mine Falke to,
Min mælkehvide Hest.
Jeg omsvæves, hvor jeg gaaer,
Af en usynlig Ven,
Og Intet — Intet jeg formaaer
At give igjen!«

Hun smilte let, hun rødmed let
Og sank paa Hyndet ned. —
Saa trangt blev hans Aandedræt,
Han blev saa luehed,
Hans Blik gled paa hendes Barm,
Saa glat og hvid som Sne,
Saa fyrig og elskovsvarm
Og fristende at see.

»Tys!« — hvisked hun — og han fornam
Paa Kinden hendes Suk —
»Her lurer det Tjenerkram
Ved Dør og ved Glug;
At tale om Veir og Vind
Vi her kun formaaer,
Men list Eder til mig ind,
Naar Midnatsklokken slaaer.

Naar Mørket hviler over Jord
Og Lundens Birk og Gran,
At tale et Hjertensord
Vi bedst er istand;
Da bedst kan alene To
Fortroligt i Mag,
Naar Huset er gaaet til Ro,
Vi drøfte den Sag.«

Hun samled Kjolens Silkeskrud
Om Fødderne to
Og hopped ad Døren ud
Og nikked og lo.

Fortumlet han ene stod,
Dybt rødmed Hals og Kind,
Vildt gjæred hans unge Blod,
En Gru betog hans Sind.

II. Aften.

De røde Skyer dukked
Bag Huse og Træer,
Hver Nattergal klukked
I Lunden fjernt og nær,
Græstraaet i Sandet
Af Duggen drak en Rus
Og Piger fra Vandet
Bar Linned i Hus.

Hvor Møllebækken suste,
Nu Drivhjulet stod,
Ad Skovsletten bruste
En Hjort paa hastig Fod,
En Skytte jog til Byen
Med Armbrøst og Pil;
Syv-Klokken klang i Skyen
Og Solen gik til Hvil.

De Bønder sad tornøiet
Efter Høstdagens Dont
I Herberg fortøiet,
Mens Kanden gik rundt;
Munterheden trængte
Udover grønne Høi,
Hvor Hasselraklen hængte
Og Myggesværmen fløi.

Derude i Græsset
Stod med hevngjerrig Aand
Herr Stibolt og pressed
Det Kongebrev i Haand.
Han hørte ikke Frøen,
Som sang i Kjæret smukt,
For Farverne i Søen
Hans Øie var lukt.

»Du sender mig paa Reiser —
Jeg seer godt din Agt,
Som Konge Du kneiser
Og bruger din Magt;
Du fjerner mig fra Hjemmet,
Udsætter mit Liv,
At faae din Hensigt fremmet
Og daare min Viv.

For at Du frit og rolig
Kan føre din Krig,
Indtrænge i min Bolig
Og udøve Svig —
Jeg være skal din Støver
Og stikke i Sø
For at fange den Røver,
Som hærjer om Ø.

Og hun — ha! Det brænder
Som Gift i mit Bryst! —
Hun deler og kjender
Din skjendige Lyst.